

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobkyně **J. P.**, zastoupené Mgr. Ing. Drahomírem Foltanem, se sídlem AK Ostrožná 233/40, 746 01 Opava, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015 č. j. 3908/1.30/14-4, ve věci pokuty za porušení zákona o zaměstnanosti,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 30. 4. 2015 č. j. 3908/1.30/14-4 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení celkem 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 2. 7. 2015 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. 3908/1.30/14-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. 16328/10.30/14-4 ze dne 9. 2. 2015, ukládající žalobkyni pokutu 52.000,- Kč za správní delikt, kterého se dopustila tím, že nejméně ve dnech 29. 4. 2013, 3. 5. 2013 a 6. 5. 2013 umožnila na pracovišti zjištěné osobě výkon práce spočívající v pomocných pracích v kadeřnictví bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, tedy umožnila zjištěné osobě výkon nelegální práce dle definice ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 445/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni 6. 5. 2013 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a dopustila se správního deliktu na území zaměstnanosti dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Žalobkyně tvrdila, že žalovaný a správní orgán I. stupně nesprávně zjistili skutkový stav, neboť nebylo zjištěno, že by zjištěná osoba, paní V. V., vykonávala pro žalobkyni nelegální závislou práci. Žalovaný a správní orgán I. stupně toto své zjištění dovodili z toho, že V. V. se měla při kontrole v kadeřnickém salónu, provozovaném žalobkyní, kontrolorů zeptat, zda si přejí ostříhat, nebo zda mají jiné přání, což je věta, kterou paní V. V. nikdy neřekla; správní orgán I. stupně a žalovaný vycházejí pouze z údajů, které kontrolu provádějící inspektor K. uvedl v protokolu o výsledku kontroly, další podklad, ze kterého by popisované jednání V. V. vyplývalo, ve spise není. Skutkový závěr o výkonu nelegální závislé práce je navíc v rozporu s ostatními podklady pro rozhodnutí a důkazy. V listině označené jako Seznam kontrolovaných fyzických osob zaměstnavatele (dále jen „seznam kontrolovaných osob“) je u paní V. V. uvedeno v kolonce „druh vykonávané práce“ „kadeřnice“, což sepsal inspektor K., paní V. V. však nikdy inspektorům neřekla, že by vykonávala pro žalobkyni práci jako kadeřnice. Paní V. ve své svědecké výpovědi uvedla, že dne 6. 5. 2013 byla u žalobkyně v podstatě náhodou zeptat se, jak to bude s jejím pracovním poměrem, přitom skutečně vyšla z kuchyňky zeptat se, co si kontrolori přejí, ale učinila tak sama, aniž by ji k tomu žalobkyně vybídla, práci kadeřnice však nevykonávala. Další rozpor je v údajích, které měla žalobkyně sdělit inspektorům. Žalobkyně měla podle obsahu listiny označené jako Poskytnutí informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech kontrolovanou osobou (dále jen „poskytnutí informací“) uvést, že paní V. V. pro ni pouze dvakrát po dobu cca 2 hodin vykonávala pomocné práce, aby se sžila s prostředím, neboť měla v úmyslu pro žalobkyni pracovat v hlavním pracovním poměru, a žalobkyně ji neplatila. Toto však žalobkyně nikdy neřekla, listina poskytnutí informací je nečitelná, vyjádření žalobkyně bylo zachyceno kontrolorem a účelově přeformulováno; v každém případě je toto prohlášení v rozporu se spornými údaji v protokole o výsledku kontroly. Dále žalobkyně namítla chybějící pojmový znak závislé práce, kterou je úplata, neboť v řízení nebylo prokázáno, že paní V. V. měla od žalobkyně dostat jakoukoliv úplatu. Nepřesnosti v listinných důkazech, ze kterých správní orgán I. stupně i žalovaný vycházejí, nebyly odstraněny, ač žalobkyně navrhla k prokázání svého tvrzení o tom, že paní V. V. pro ni žádné práce nevykonala, výslech svědka, paní Ž. K., protože tato byla kontrole fyzicky přítomna, viděla ji a slyšela, na výsledku kontroly nebyla nijak pasivně nebo aktivně angažována, a proto její výpověď má vysokou průkazní hodnotu. Správní

orgán I. stupně ani žalovaný tento výslech neprovedli, skutkový stav tak byl zjištěn chybně a žalobkyně proto navrhuje zrušení jak na něm založeném rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Konstatoval, že žaloba je až na drobné terminologické rozdíly prostou kopií odvolání žalobkyně ze dne 23. 7. 2014 podanému proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaný se s ním vypořádal v napadeném rozhodnutí. Kontrolní řízení bylo podle žalovaného řádně vypořádáno. Skutkový stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Co se týče údajů, které žalobkyně uvedla a jejichž obsah byl zachycen v listině poskytnutí informací, žalovaný poukázal na to, že žalobkyně je osobou svéprávnou, u které se ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 89/2012 předpokládá, že má rozum průměrného člověka a svým podpisem pod tuto listinu stvrdila pravdivost obsahu své výpovědi, nikoliv skutečnost, že informace podala. Dokument je nad to čitelný.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 6. 5. 2013 provedl správní orgán I. stupně kontrolu u žalobkyně v „Salónu X“ na adrese O. 8, O. Na místě provedené kontroly byla s žalobkyní sepsána listina poskytnutí informací, ve které je uvedeno, že žalobkyně kontrolorům, konkrétně Bc. P. K., sdělila, že nemá zaměstnance v pracovním poměru, bude mít na pracovní smlouvu paní V. V., na dohodu o provedení práce pracuje pouze jedna osoba, a to L. K. Dále u žalobkyně působí paní K., která je „OSVČ“. Dále žalobkyně měla uvést, že „V. V. *tady chodí tak na 2 hodiny vždy ráno, ne každý den. Poprvé 29. 4. 2013, pak 3. 5. 2013 a dnes 6. 5. 2013. Provádí zatím pomocné práce v kadeřnictví, neúčtuje. Chceme, aby se sžila s prostředím. Prozatím nemá uzavřenou žádnou smlouvu, dohodu o provedení práce ani dohodu o pracovní činnosti. Máme požádáno o dotaci na paní V. na Úřadu práce v Opavě – podána asi v polovině dubna 2013 a zatím je to v řešení. Zatím nejsme domluveni na žádné odměně, ani za tu odpracovanou dobu paní V. platit nebudu*“. Dále byla na místě sepsána listina - seznam kontrolovaných osob, sepsáno Bc. P. K., kde je u paní V. V. uvedeno datum narození včetně rodného čísla, doklad totožnosti, adresa pobytu, v kolonce „*druh vykonávané práce*“ uvedeno „*kadeřnice*“ a v kolonce „*PS, DPP, DPČ, jiná smlouva, datum nástupu*“ uvedeno „*vedena na ÚP v Opavě*“.

Dne 13. 6. 2013 byl kontrolory Bc. P. K. a Bc. P. K. sepsán Protokol o výsledku kontroly, kde je uvedeno mj., že na pracovišti byly zjištěny při výkonu práce fyzické osoby čtyři osoby, přičemž V. V., „*v době kontroly po příchodu inspektorů pozdravila a oslovila inspektora Bc. P.K., zda si přeje ostříhat, nebo má jiné přání*“ a do seznamu kontrolovaných osob „*uvedla a stvrdila svým podpisem, že pro kontrolovanou osobu pracuje jako kadeřnice a že je vedena na Úřadu práce v Opavě*“. Protokol o výsledku kontroly byl předán žalobkyni dne 17. 6. 2013.

Dne 24. 5. 2013 žalobkyně požádala o přezkoumání protokolu, ve kterém popírá, že by uvedla, že umožnila V. V. vždy asi 2 hodiny dopoledne provádět pomocné práce v kadeřnictví, neboť při zachycení její výpovědi došlo k zaměnění obratu „možnost odpracovat“ a „možnost sledovat pracovní proces“; žalobkyně mínila uvést, že paní V. umožnila sledovat pracovní proces. Dále namítla, že V. V. při prováděné kontrole nevykonávala pro žalobkyni žádnou práci, nebyla v oděvu kadeřnice, nedržela v ruce žádný nástroj a nebyla zmocněna se ptát kontrolora, zda si přeje ostříhat či něco jiného. O žádosti správní orgán I. stupně rozhodl dne 19. 7. 2013 tak, že žádosti nevyhověl; proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o kterých bylo rozhodnuto dne 16. 9. 2013 tak, že byly zamítnuty.

Dne 9. 4. 2014 správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni zahájení správního řízení. V rámci tohoto správního řízení vyslechl jako svědkyni V. V., která uvedla, že *„v době zahájení kontroly nevykonávala žádnou činnost a přišla se pouze žalobkyně zeptat, kdy bude uzavřena pracovní smlouva a kdy budou vyřešeny dotace. Paní P. v době zahájení kontroly telefonovala, svědkyně vyšla ven z kuchyňky, aniž by ji o to někdo žádal, a zeptala se příchozích, zda si něco nepřeje... V kadeřnictví nevykonávala žádnou práci“*. V rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí žalobkyně mj. navrhla vyslechnout další svědkyni, a to Ž. K. s tvrzením, že V. V. žádnou nelegální práci nevykonávala a svědkyně K. se k tomu může vyjádřit.

Dne 10. 7. 2014 správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a uložil jí pokutu ve výši 250.000,- Kč a zavázal ji k náhradě nákladů řízení. K odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2014 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil správnímu orgánu I. stupně, neboť správní orgán I. stupně postupoval v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, současně uložil správnímu orgánu I. stupně, nechť před rozhodnutím opětovně vyzve žalobkyni k doložení jejích osobních a majetkových poměrů. Poté, co správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k doložení majetkové situace, čemuž žalobkyně vyhověla dne 10. 11. 2014 a podala přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013, rozhodl opětovně dne 9. 2. 2015 tak, že žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, které se dopustila tím, že nejméně ve dnech 29. 4. 2013, 3. 5. 2013 a 6. 5. 2013 umožnila na pracovišti holičství, kadeřnictví „Salón x“ na adrese O.8, O. fyzické osobě V. V., nar. X, bytem S. 117, X, O., výkon práce spočívající v pomocných pracích v kadeřnictví, a to bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, tedy umožnil fyzické osobě vykonávání práce dle definice ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti a za toto jednání jí podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložil pokutu ve výši 52.000,- Kč a zavázal ji k náhradě nákladů řízení. Uzavřel, že paní V. V. vykonávala závislou práci jménem zaměstnavatele, když vystupovala jako kadeřnice na pracovišti účastníka řízení. Tuto činnost dle vyjádření při kontrole nepochybně vykonávala osobně, a to podle pokynů zaměstnavatele, když žalobkyně při kontrole uvedla, že provádí pomocné práce, ke kterým už podle charakteru prací jako pomocných musela být instruována, jak tyto vykonávat. Práce byla vykonávána ve stavu nadřízenosti žalobkyně a podřízenosti paní V., když tato měla příslibeno uzavření pracovní smlouvy s tím, že placeno jí nebylo. Správní orgán I. stupně přitom vyšel z informací poskytnutých žalobkyní a paní V. při provedené kontrole, k následným informacím včetně výsledku svědkyně V. nepřihlédl, neboť

podle zkušenosti správního orgánu I. stupně jsou pozdější výpovědi vždy upraveny účelově v návaznosti na kontrolní zjištění a průběh správního řízení. Návrhu na vyslechnutí svědkyně K. nevyhověl, neboť kromě toho, že byla inspektory ztotožněna na pracovišti účastnice, nemá žádný vztah paní V. jako osoby vykonávající práci pro účastnici řízení a k jejímu výsledku tak není žádný důvod. K uložené pokutě správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k tomu, že jednání, kterého se žalobkyně dopustila, je společensky nežádoucí fenomén, neboť vede k obcházení pracovněprávních předpisů, k oproštění se od řady věcných i administrativních povinností, které má jinak účastník řízení při existenci pracovněprávního vztahu a takové jednání správní orgán I. stupně vyhodnotil jako velmi závažné porušení zákona. Přihlédl přitom k poměrům žalobkyně a pokutu uložil ve výši 1 % zákonné sazby tak, aby neměla likvidační charakter.

K odvolání žalobkyně, která rozhodnutí vytýká zejména to, že nejsou naplněny pojmové znaky závislé práce a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné, rozhodl žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde se se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil.

V posuzovaném případě správní orgán I. stupně prostřednictvím inspektora vykonal kontrolu podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, přičemž kontrola byla zaměřena na dodržování pracovněprávních předpisů na pracovišti žalobkyně. Výsledek kontroly závisel na tom, zda měla žalobkyně v okamžiku kontroly uzavřen pracovněprávní vztah se všemi přítomnými pracovníky a zda tedy nedochází k nelegální práci, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, podle kterého je nelegální prací *výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah*. Závislá práce je pak definována v § 2 odstavce 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, tak, že se jedná o práci, *která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*; podle odstavce 2, *závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době, na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě*. K tomu, aby se jednalo o nelegální práci, tak musí být naplněny všechny tyto pojmové znaky závislé práce, přičemž práce nesmí mít legální základ, tedy musí být vykonávána mimo pracovněprávní vztah, definovaný v § 3, druhá věta, zákoníku práce, kdy *základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr*. Správní orgán I. stupně a žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodili, že V. V. vykonávala pro žalobkyni nelegální závislou práci, neboť naplnila všechny její znaky.

Krajský soud se s tímto názorem nemůže ztotožnit předně proto, že skutková zjištění žalovaného a správního orgánu I. stupně nemají oporu ve správním spise. Správní orgán I. stupně svůj závěr o výkonu závislé práce pro žalobkyni spočívající v pomocných pracích v kadeřnictví učinil z listin, sepsaných při kontrole, konkrétně z listiny poskytnutí informací a seznam kontrolovaných osob, v nichž zachycené údaje považoval za pravdivější než údaje uvedené po uplynutí kontroly, které mohou být ovlivněny výsledky probíhajícího kontrolního řízení, a žalovaný se s tímto ztotožnil. Obsah těchto listin je však ve vzájemném rozporu, neboť z první vyplývá, že žalobkyně měla uvést, že pro ni paní V. V. koná pomocné práce, z druhé vyplývá, že paní V. měla pro žalobkyni pracovat jako kadeřnice. Činnost „pomocná práce“ se nepochybně liší od „práce kadeřnice“; kadeřnice je

práce odborná (např. stříhání, barvení vlasů, umývání vlasů apod.), pomocné práce přitom mohou být jakékoliv (např. úklid, umývání nádobí, přijímání objednávek apod.). Obsah těchto listin je v rozporu i s dalšími provedenými důkazy, konkrétně se svědeckou výpovědí paní V. V., která popřela, že by pro žalobkyni vykonávala jak pomocné práce, tak práci kadeřnice, a dále s údaji, které uvedla žalobkyně jako účastnice řízení. Stejný rozpor se nachází v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy ve skutkové větě je uvedeno, že V. V. vykonávala pro žalobkyni v uvedeném čase na uvedeném místě pomocné práce a z odůvodnění vyplývá, že pracovala jako kadeřnice. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se těmito rozpory nijak nezabývali a neodstranili je, přičemž argumentace, že k pozdějším výpovědím paní V. a žalobkyně nepřihlíděli z důvodu pravděpodobného ovlivnění těchto osob výsledky kontroly, je nepřipadná vzhledem k existenci rozporů v údajích zjištěných již při samotné kontrole. Postupovali tak v rozporu s ustanovením § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), ukládající správnímu orgánu postupovat *tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu*. Dále porušili ustanovení § 50 odst. 3 s. ř., podle kterého *je správní orgán povinen i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 s. ř. s.)*.

Jak vyplývá z konstantní judikatury, i v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevinny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II ÚS 788/02). Žalovaný i správní orgán I. stupně presumpci nevinny žalobkyně porušili, neboť pochyby, které vyplynuly ze všech podkladů pro rozhodnutí, neodstranili a zejména bez relevantních důvodů neprovedli navržený výsledek svědkyně, která měla být kontrole přítomna a měla tedy být schopna pochyby odstranit a uvést na pravou míru, zda V. V. vskutku pro žalobkyni vykonávala nelegální závislou práci či nikoliv, a rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, jehož právní věta zní: *„... proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“* (pozn. zvýraznění potvrzením provedl krajský soud), vyplývá další pojmový znak závislé práce, kterým je její soustavnost, a kterým se žalovaný ani správní orgán I. stupně vůbec nezabývali a rozhodnutí žalovaného je tak i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Krajský soud pouze pro úplnost dodává, že neexistence ujednání o odměně není důvodem pro to, aby výkon práce nebyl posouzen jako práce závislá. Přislíbení odměny je pouze významnou skutečností pro posouzení, zda mezi osobami existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti, vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli, nikoliv pojmovým znakem závislé práce (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 – 35).

Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné i ohledně výše uložené pokuty, neboť ji správní orgán I. stupně ani žalovaný přezkoumatelným způsobem neodůvodnili; výše byla stanovena pouze s ohledem na typovou nebezpečnost porušeného veřejného zájmu, nikoliv konkrétními okolnostmi případu, neuvedli správní úvahu, proč za přiměřenou považují právě částku 52.000,- Kč a proč – s ohledem na příjmy žalobkyně - uložená pokuta není pro žalobkyni likvidační.

Krajský soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrátil jej žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný odstraní pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a vypořádá se s tím, zda v případě, že pro žalobkyni paní V. V. vykonávala práci, zda se jednalo o práci soustavnou, a shledá-li žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu, přezkoumatelným způsobem odůvodní výši uložené pokuty.

Žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Výrok o náhradě nákladů řízení vyplývá z plného procesního úspěchu žalobkyně, které v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, spočívající v zaplaceném soudním poplatku. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 zák. č. 99/193 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. května 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu